

Men jeg vil dog også sige, at vi jo ikke helt kunne slippe for anpartsprojekterne, for også Socialdemokratiet gik jo varmt ind for anpartsprojekterne i forbindelse med skibsværftsindustrien. Så der var mange medansvarlige også for den manglende handlekraft.

Det eneste parti, der kan siges at være helt uden medskyld i noget som helst her, er dog Enhedslisten, som har stillet dagens forespørgsel, og vi synes, det er helt udmærket, at det så er dem, der har stillet forespørgslen for i dag.

Vi kan fra radikal side selvfølgelig tilslutte os den dagsorden, der er. Vi synes, at det er en nøgtern, om end beklagelig konstatering, der er i den første del af dagsordenen om, at der politisk og administrativt er gået for lang tid, inden der blev grebet effektivt ind. Det påtager vi os også et medansvar for.

Vi er blevet kloge, og vi beklager, at det tog længere tid, men vi kunne simpelt hen ikke altid gennemskue, hvad der foregik. Og det mener jeg vi så må prøve at rette op på i fremtiden. Vi synes, at det er vigtigere at skændes om fremtiden end om fortiden, og der er rettet meget op, og vi vil gerne bidrage til, at vi fortsat er aktive med at stoppe de huller, der måtte være i skateloavgivningen.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg er ikke helt sikker på andet, end at fru Arnold bl.a. havde mig i tankerne, da hun sagde, at hun ikke var så glad for, at man skærpede tonen også i forhold til tidligere ansvarlige ministre.

Det, jeg har gjort, er jo først og fremmest at referere nogle folk, som har siddet med i systemet og har oplevet det. Og det, jeg klandrer den tidligere minister for, er ikke, at han ikke så det – det er den holdning, han gik ind til det med, hvor en del af os jo har siddet i forhandlinger, hvor han har nægtet, når vi har dokumenteret, at der var huller, og der var mulighed for at lukke hullerne.

Hvis jeg må tage et enkelt citat mere af en anden skatteekspert, en af Danmarks førende skattejurister, Finn Thomsen, der siger til Jyllands-Posten også den 7. juni 1994:

»Han skabte et eldorado af lykkejægere, fuseraster og plattenslagere«, fastslår Finn Thomsen, der ikke giver meget for Venstreministerens tanker om retssikkerhed og om borgeren frem for systemet. »Det er i bedste fald en naiv, liberal filosofi om at tro på det gode i menneske-

ne. I værste fald er det politisk plat – et ønske om at frede skatteyderne ud over enhver rimelighed. Retssikkerhed på skatteområdet bygger ikke på mindre kontrol, men på visheden om, at også naboen betaler, hvad han skal.«

Det er de holdninger, som eksperter havde og oplevede, og det mener jeg ikke, vi kan se bort fra, når vi ser på, hvad der skete i slutningen af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne.

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Jeg undrer mig ligesom hr. Stavad over, at fru Elisabeth Arnold vil frikende den tidligere skatteminister. Jeg forstod, at begrundelsen var, at fru Elisabeth Arnold selv og andre skatteordførere heller ikke opdagede det med det samme.

Der er jo pokker til forskel. Folketingspolitikere har ikke fingrene nede i skattesager; de er faktisk fortrolige, og vi må ikke se dem. Vi opdager det af gode grunde først, når det er af så stort et omfang, at det bliver en offentlig sag, enten gennem aviserne eller ved, at skatteministeren går til os og beder om en ændring af reglerne.

Skatteministeriet derimod har jo netop fingrene nede i sagerne, og her burde embedsmændene på et langt tidligere tidspunkt have opdaget, hvad der var i gang, og fået det stoppet. Når de ikke gjorde det, er det ministerens skyld. Så er det enten, fordi han ikke har sikret, at embedsmændene var opmærksomme, eller, hvad der måske lige så meget er tilfældet, jf. hr. Ole Stavads citater, at man bevidst har udbredt en ånd, der sikrede, at man ikke gik for dybt ned i den slags sager. Jeg synes, der hviler et tungt ansvar på den daværende skatteminister.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil da gerne indledningsvis takke for hjælpen både fra hr. Ole Stavad og fra hr. Kjeld Rahbæk Møller. Men når sagen drejer sig om undladelsessynder, om, at de og de personer ikke greb ind, må jeg som skatteordfører for Det Radikale Venstre også tage en del af skylden på mig, for jeg var faktisk medlem af Skatteudvalget på det tidspunkt, hvor disse ting foregik. Undladelsessynder vil altid falde tilbage på dem, hvoraf ingen gjorde noget, heller ikke dem, der faktisk havde mulighed for at handle. Men også på dem, der måske burde have været mere vågne, burde have været mere kvikke eller burde have været mere politisk opmærksomme